

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25.08.2020, sp. zn. 14 To 97/2020, ECLI:CZ:VSPH:2020:14.TO.97.2020.1

Číslo: 42/2021

Právní věta: Lhůta 60 dnů uvedená v § 209 odst. 1 z. m. j. s. je pořádková, nikoliv prekluzivní. S jejím nedodržením není spojen zánik povinnosti vykonávajícího státu rozhodnout o požadavku obsaženém v evropském zatýkacím rozkaze a není ani důvodem pro propuštění zadržené osoby z předběžné vazby na svobodu. Pokud soud nedodrží tuto lhůtu, je povinen podle § 209 odst. 3 z. m. j. s. informovat o této skutečnosti a o důvodech, pro které lhůta nebyla dodržena, příslušný orgán vyžadujícího státu a Eurojust.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 25.08.2020

Spisová značka: 14 To 97/2020

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Evropský zatýkací rozkaz

Předpisy: § 209 odst. 1 z. m. j. s.
§ 209 odst. 3 z. m. j. s.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl jako nedůvodnou stížnost vyžádané osoby proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 7. 2020, č. j. 1 Nt 16/2020-140.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 7. 2020, č. j. 1 Nt 16/2020-140, bylo rozhodnuto, že podle § 205 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. m. j. s.“) vyžádaný E. B. se předává na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného Státním zastupitelstvím ve Vídni dne 27. 1. 2020, sp. zn. 39 St 230/19d, do Rakouské republiky k trestnímu stíhání pro trestný čin organizované krádeže spáchané vloupáním a živnostenským způsobem podle § 127, § 129 odst. 2, § 130 odst. 3 a § 15 rakouského trestního zákoníku.

2. Dalším výrokem shora uvedeného usnesení bylo rozhodnuto, že podle § 206 odst. 1 z. m. j. s. se předběžná vazba vyžádaného E. B. přeměňuje na vazbu předávací.

3. Podle odůvodnění shora uvedeného usnesení Krajský soud v Plzni na základě důkazů provedených ve veřejném zasedání neshledal, že by předání k trestnímu stíhání bránila některá z překážek uvedených v § 205 odst. 2 z. m. j. s. Výrok o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací obligatorně navazuje na výrok o předání.

II. Stížnost

4. Proti shora uvedenému usnesení podal vyžádaný ihned po jeho vyhlášení stížnost, kterou následně odůvodnil tak, že mu usnesení nebylo doručeno v překladu do slovenského jazyka a soud podle jeho názoru nerozhodl ve stanovené lhůtě 60 dnů; z těchto důvodů měl být z předběžné vazby propuštěn.

III. Důvodnost stížnosti

5. Vrchní soud v Praze na podkladě řádně a včas podané stížnosti přezkoumal oba výroky napadeného usnesení, jakož i řízení, které jeho vyhlášení předcházelo a jak vyplývá z dále uvedeného, neshledal stížnost důvodnou.

6. V řízení o návrhu státního zástupce na předání vyžádaného k trestnímu stíhání do Rakouska na základě zmíněného evropského zatýkacího rozkazu a přeměnu předběžné vazby ve vazbu předávací postupoval Krajský soud v Plzni v souladu se zákonem; veřejné zasedání se konalo za přítomnosti vyžádaného a ustanoveného obhájce a v jeho průběhu byla plně respektována práva vyžádaného, která má v rámci řízení o předání, včetně práva na obhajobu. Vyžádanému, který na rozdíl od předchozího vyjádření v přípravném řízení, že českému jazyku dobře rozumí, byl k jeho námitce, že naopak tímto jazykem nehovoří a nezná jej, ustanoven tlumočník do a ze slovenštiny a dokonce mu byl do tohoto jazyka i přeložen zmíněný návrh státního zástupce. S pomocí tlumočníka se tak mohl vyžádaný k návrhu na rozhodnutí o předání do Rakouska vyjádřit, stejně jako mohl uplatnit námitky k prováděným důkazům, případně navrhopvat provedení důkazů dalších. V řízení, které předcházelo vyhlášení stížností napadeného usnesení, nedošlo k žádné procesní vadě, která by mohla odůvodnit jeho zrušení.

7. Za takovou vadu nelze považovat ani výtku vyžádaného, že podle něj soud I. stupně nerozhodl ve stanovené lhůtě 60 dnů, a proto soud neměl o předání rozhodovat a měl ho propustit z předběžné vazby na svobodu. Zmíněná lhůta je podle § 209 odst. 1 z. m. j. s. lhůtou pořádkovou, nikoliv preklusivní a s jejím nedodržením není spojen zánik povinnosti dožádaného státu o požadavku, obsaženém v evropském zatýkacím rozkazu rozhodnout. Je s tím spojen pouze následek uvedený v § 209 odst. 3 z. m. j. s. o nedodržení lhůty informovat příslušný orgán vyžadujícího státu a Eurojust. Pokud se v této souvislosti vyžádaný dovolává mezinárodních smluv, je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí Rady ze dne 13. 6. 2002, o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (2002/584/SVV), které Česká republika implementovala do svého právního řádu právě z. m. j. s., ve svém čl. 31 odst. 1 písm. a) nahrazuje ve vztazích mezi členskými státy Evropskou úmluvu o vydávání ze dne 13. 12. 1957, její dodatkový protokol ze dne 15. 10. 1975 a druhý dodatkový protokol ze dne 17. 3. 1978. Podle čl. 17 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí je zmíněná lhůta 60 dnů rovněž zakotvena kondicionálně a s jejím nedodržením spojuje povinnost informovat justiční orgán vyžadujícího státu (povinnost informovat Eurojust nestanoví). V souvislosti s opakovanými žádostmi Krajského státního zastupitelství v Plzni o dodatkové informace bylo Státní zastupitelství ve Vídni o nedodržení zmíněné lhůty informováno.

8. Pochybení neshledal Vrchní soud v Praze rovněž po přezkoumání výroku napadeného usnesení o předání vyžádaného k trestnímu stíhání do vyžadujícího státu. Krajský soud se – jak je již shora zdůrazněno – podrobně zabýval podmínkami, za nichž podle § 205 odst. 2 a 5 z. m. j. s. lze o předání

vyžádaného rozhodnout a neshledal žádnou překážku, která by tomu bránila. Na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného usnesení lze pro stručnost odkázat. Konečně, ani vyžádaný nezpochybňuje, že předání je v souladu se shora uvedenými zákonnými ustanoveními. Jeho námitky proti návrhu na rozhodnutí o předání se zaměřily na to, že v době, kdy měl být spácháno jedno z vloupání, se ještě nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody na Slovensku, a tedy nemohl se osobně tohoto útoku zúčastnit. Krajský soud se v odůvodnění svého usnesení k této námitce vyjadřuje a k jeho argumentaci lze dodat, že vyžadující stát k tomu prostřednictvím Státního zastupitelství ve Vídni uvedl, že z tohoto napadení jsou jeho pachatelé usvědčováni dvěma svědky – jednak sousedkou, která bydlí naproti napadeného bytu, jednak osobou, která v tomto bytě bydlí. Je věcí dalšího dokazování, zda se zmíněného útoku a v uvedené době vyžádaný osobně zúčastnil. Je věcí orgánů činných v trestním řízení ve vyžadujícím státě, zda – s ohledem na další důkazy – a jak budou považovat za nutné ověřovat, zda zmíněný dílčí útok mohl vyžádaný spáchat ještě před rozhodnutím o podmíněném propuštění z předchozího výkonu trestu odnětí svobody. Podezření z jeho účasti na dalších vloupáních odůvodňují kamerové záznamy, daktyloskopické stopy nebo i stopy DNA.

9. K druhé námitce uvedené ve stížnosti vyžádaného lze jen stručně konstatovat, že překlad napadeného usnesení do slovenštiny byl vyžádanému doručen dne 12. 8. 2020 a od té doby měl vyžádaný dostatek času na závěry, k nimž dospěl krajský soud, případně dodatečně reagovat.